

че е запрѣтено да се погребвава трупа на Полиника. Тя му отговаря утвърдително: «И пакъ си смѣла да потѣпчешъ закона!» мѣмре я Креонъ. Гордата Едипова дъщеря отговаря смѣло на високомѣрния
Връзка управителъ. Та заявя, че се е пазила да не наскърби боговетъ и да не потѣпче тѣхнитѣ закони, но че отъ него не се бои, както и отъ смъртта.

Исмена. Явява се плачешкомъ на вратата Исмена и обажда, че и тя е участвувала въ погребението. Антигона рѣшително отрича нейното участие и взема върху си всичката отвѣтственостъ. Креонъ осжда Антигона на смъртъ и заповѣдва да затворятъ врѣменно и двѣтъ сестри. Хорътъ съжалява за бѣдствията, които сж върхлетѣли дома на Едипа, и пѣе изобищо за прѣдопрѣдѣленитѣ отъ орисницата злочестини, които ни единъ смъртенъ не може да избѣгне.

Хемонъ. Явява се Хемонъ, синъ на Креона и годеникъ на Антигона. Той доказва на баща си, че постѣпя несправедливо съ Антигона и че поради тази несправедливостъ роитаятъ всички граждани. Заслѣпенъ отъ властѣта и убѣденъ, че постѣпва мѣдро, както подобава на управителъ, Креонъ се разярява и заповѣдва тутакси, прѣдъ очитѣ на синъ си, да отведатъ Антигона въ гробната пещера на *Лабдакидитѣ*, дѣто да я погребатъ тамъ жива. Хемонъ излиза по-сърналъ и отчаянъ. Стража повежда Антигона въ вериги. Обзета отъ ужаса на прѣдстоящата смъртъ, Антигона се обръща къмъ гражданитѣ на родината си, къмъ града, къмъ природата и ги кани: «да бждѣтъ свидѣтели на нейното послѣдно безбрачно, нерадостно, не съ вѣнчални пѣсни шествие въ брачния покой на *Ажерона*». Тя съ плачъ оставя живота, твърдо убѣдена въ своята невиностъ и съзнаваща, че страда само затова, защото е угодила на боговетѣ: «отъ хората тегла затова, че почетохъ благочестието» били послѣднитѣ ѣ думи. Хорътъ изпровожда Антигона съ погребална пѣсень: «волята на съдбата е по-страшна отъ *незисблемата* сила» и, като разказва за участието на тракийския царъ Ликурга, който билъ уморенъ отъ гладъ въ пещерата, задѣто оскърбилъ Вакха, загатва съ това на Креона, че и него може да постигне злочестина, задѣто се туря по-високо отъ божитѣ закони. Явява се жрецътъ Тирезий, служителъ на боговетѣ и тълковачъ на волята имъ, и разказва на царя, че боговетѣ сж се прогнѣвили на града: не приематъ вече ни жертви, ни молитви, а птицитѣ прѣдвѣщаватъ злочестина. Като приятелъ, той съвѣтва Креона да побърза и заглади направената грѣшка — да освободи Антигона и да погребѣ съ честь Полиника. Креонъ, заслѣпенъ отъ страсть — властолюбие и високомѣрие, заподозрѣва жреца въ подкупъ и го оскърбява. Разгнѣвениятъ жрецъ прѣдрича Креону страшно наказание: «малко врѣме ще мине», казва му той, «и ти самъ измежду твоитѣ еднокръвни ще дадешъ *Аиду* мрътвецъ». Хорътъ напомня, че прѣдказванията на Тирезия всѣкога се изпълнятъ. Въ душата на царя се почва силна борба: «*да отстъпни—срамно, а да упорствува—страшно*». Като не знае, що да прави, той се обръща за съвѣтъ къмъ хора. Послѣдниятъ го съвѣтва: «иди, изведи дѣвицата изъ